

Arrest

nr. 216 914 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P ROBERT
Saint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 7 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELARE die loco advocaat Pierre ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De partner van verzoeker, die over de Nederlandse nationaliteit beschikt, dient op 23 januari 2018 een verklaring van inschrijving in, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 29 januari 2018 dient verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Unieburger.

1.3. Op 19 april 2018 bieden verzoeker en zijn partner zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Retie om hun verklaring van wettelijke samenwoning te registreren.

1.4. Op 11 juli 2018 neemt de verwerende partij in het kader van de verblijfsaanvraag van 29 januari 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 18 juli 2018 neemt de verwerende partij voor de Nederlandse partner van verzoeker eveneens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

1.6. Op 23 juli 2018 wordt de voormelde beslissing van 18 juli 2018 ingetrokken en wordt de Nederlandse partner van verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.7. Op 19 september 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Retie, na negatief advies van het openbaar ministerie van 12 september 2018, om de verklaring van de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn Nederlandse partner te registreren.

1.8. Op 22 november 2018 vernietigt de Raad bij arrest nr. 212 756 de in punt 1.4. vermelde beslissing.

1.9. Op 25 januari 2019 neemt de verwerende partij in het kader in het kader van de verblijfsaanvraag van 29 januari 2018 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dit keer zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker neemt hiervan kennis op 4 februari 2019.

1.10. Op 4 februari 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: N. (...)

voornaam: D. K. (...)

geboortedatum: 02.04.1987

geboorteplaats: N. A. (...)

nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Kempen Noord-Oost op 7.02.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene werd gehoord op 7.02.2019 door de politiezone Kempen Noord Oost en verklaart dat hij woont bij zijn partner en dat ze al bijna 5 jaar samen zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 11.10.2017 bij de gemeente Retie informatie kwam vragen betreffende een voorgenomen huwelijk met de Nederlands T. K. T. (...), geboren te Hanoi op 03.04.1966. Aan betrokkene werd op 20.12.2017 aan bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Op 19.04.2018 deed betrokkene te Retie een verklaring van wettelijke samenwoning met een

Nederlandse onderdane T. K. T. (...) (°03.04.1966). Op 19.09.2018 weigerde de gemeente Retie deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Turnhout, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw T. K. T. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Vietnam.

Zowel betrokkene als mevrouw T. K. T. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene's aanvraag tot gezinshereniging dd. 29.01.2018 (bijlage 19ter) met zijn legaal in België verblijvende Nederlandse partner mevrouw T. K. T. (...) (°03.04.1966) werd op 25.01.2019 geweigerd met een beslissing weigering van verblijf van meer dan 3 maanden (bijlage 20). Deze weigeringsbeslissing werd op 7.02.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de gemeente Retie geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene werd gehoord op 7.02.2019 door de politiezone Kempen Noord Oost en verklaart dat hij vaak moe is en hoofdpijn heeft, maar hier geen medicatie voor neemt. Hij verklaart wel medicatie te nemen voor depressie. Hij toont echter niet aan dat deze problemen hem verhinderen te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 04.12.2017 dat hem betekend werd op 20.12.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Kempen Noord-Oost op 7.02.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 04.12.2017 dat hem betekend werd op 20.12.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 7.02.2019 door de politiezone Kempen Noord Oost en verklaart dat hij bijna 2,5 jaar in België is waarvan nu ongeveer vijf maanden in Retie, waar hij samenwoont met zijn vriendin. Hij verklaart graag in België te wonen, in Nederland is het veel duurder en minder aangenaam. Hij verklaart dat zijn vriendin ook een huis heeft in Nederland, maar daar is hij nooit. Hij verklaart niet terug te willen keren naar zijn land van herkomst omdat het er niet goed is.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan

te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggestuurd wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 7.02.2019 door de politiezone Kempen Noord Oost en verklaart dat hij vaak moe is en hoofdpijn heeft, maar hier geen medicatie voor neemt. Hij verklaart wel medicatie te nemen voor depressie. Hij toont echter niet aan dat deze problemen hem verhinderen te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 04.12.2017 dat hem betekend werd op 20.12.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Vietnam.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. (...), K, attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Kempen Noord-Oost en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, N., D. K. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem."

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Verder volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet had kunnen worden genomen indien de verwerende partij niet eerder een beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) genomen had. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing zich

de onwettelijkheden van deze bijlage 20 toe-eigent. Verzoeker herneemt het middel dat hij tegen deze bijlage 20 in een aparte schorsingsprocedure heeft ontwikkelt. Daarbij stelt hij dat er geen voldoende onderzoek is gevoerd van het gezinsleven van verzoeker hetgeen een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt.

Verwerende partij stelt terecht in haar nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing steunt op een eigen juridische en feitelijke motivering dan de bijlage 20.

Niettegenstaande dat deze twee beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de verwerende partij pas heeft besloten tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat de bestreden beslissing in casu het gevolg is van de beslissing van 25 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die overigens aan verzoeker op dezelfde datum werden betekend.

Wanneer wordt vastgesteld dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op het eerste gezicht onwettig werd genomen, zal dit dan ook tot de bijkomende conclusie leiden dat de daaropvolgende beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten prima facie evenmin rechtsgeldig werd genomen. Verwerende partij kan immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan een verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. De eventuele prima facie onwettigheid van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft aldus tot gevolg dat het daaropvolgend opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten op het eerste gezicht kaduuk wordt.

3.3.2.2. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing een afweging gemaakt in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat artikel 8 van het EVRM weerspiegelt.

3.3.2.3. De verwerende partij verwijst hierbij naar verzoekers verblijfsaanvraag in het kader van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet die op 25 januari 2019 werd geweigerd: *“Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging dd. 29.01.2018 (bijlage 19ter) met zijn legaal in België verblijvende Nederlandse partner mevrouw T. K. T. (...) (°03.04.1966) werd op 25.01.2019 geweigerd met een beslissing weigering van verblijf van meer dan 3 maanden (bijlage 20). Deze weigeringsbeslissing werd op 7.02.2019 aan betrokkene betekend.”*

Verzoeker heeft tegen deze beslissing van 25 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend. Bij arrest nr. 216 913 van 14 februari 2019 werd de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 januari 2019 geschorst.

In dit arrest stelt de Raad het volgende vast: *“Een deugdelijk onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn partner blijkt op het eerste gezicht niet. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 ligt prima facie voor.”*

In hetzelfde arrest zet de Raad verder uiteen:

“Zoals eerder vermeld is de doelstelling van artikel 3, lid 2 van richtlijn 2004/38, waarvan artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet vormt, tweeledig, met name het recht op gezinshereniging te beschermen en de eenheid van het gezin bevorderen. Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn is dan ook gelinkt aan artikel 8 EVRM (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 70-77).

De verwerende partij bevestigt in haar nota dat de beoordeling van de verblijfsaanvraag in het licht van artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet “ontegensprekelijk reeds beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst”. Volgens verwerende partij houdt de bestreden beslissing ontegensprekelijk in dat de gezinsbanden beoordeeld werden.

Nu geen deugdelijk onderzoek blijkt naar de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn partner, kan verzoeker op het eerste gezicht worden gevolgd in het betoog dat een voldoende grondig onderzoek naar zijn verzoekers gezinsleven evenmin blijkt.

In de mate dat artikel 8 EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling prima facie geschonden. (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)"

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op het eerste gezicht onwettig werd genomen en dat de tenuitvoerlegging ervan werd geschorst bij arrest nr. 216 913 van 14 februari 2019, leidt in onderhavige vordering tot de bijkomende conclusie dat ook de bestreden beslissing op het eerste gezicht niet rechtsgeldig werd genomen, gelet op de nauwe samenhang van de betrokken beslissingen.

Verwerende partij kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3.3.2.4. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing verder: *"Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 11.10.2017 bij de gemeente Retie informatie kwam vragen betreffende een voorgenomen huwelijk met de Nederlands T. K. T. (...), geboren te Hanoi op 03.04.1966. Aan betrokkene werd op 20.12.2017 aan bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Op 19.04.2018 deed betrokkene te Retie een verklaring van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane T. K. T. (...) (°03.04.1966). Op 19.09.2018 weigerde de gemeente Retie deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Turnhout, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."*

Evenwel, het gegeven dat het advies van de procureur des Konings aanleiding heeft gegeven tot de weigering van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning, kan in casu geen aanleiding geven tot een andersluidende beoordeling aangezien aan de grondslag van de verblijfsaanvraag in het kader van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geen verklaring van wettelijke samenwoning voorligt.

3.3.2.5. Tenslotte betoogt de verwerende partij in de bestreden beslissing nog: *"Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw T. K. T. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Vietnam. Zowel betrokkene als mevrouw T. K. T. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België."*

Dit motief doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij in casu geen bevel om het grondgebied te verlaten kan betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd, quod non.

3.3.2.6. Een schending van artikel 8 EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, ligt prima facie voor.

3.3.2.7. Het middel is in de besproken mate ernstig. Een verdere bespreking van de overige middelonderdelen en middelen dringt zich niet langer op.

Gelet op voorgaande bespreking kunnen de opmerkingen van de verwerende partij in de nota geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Uit het verzoekschrift blijkt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zoals beschreven door de verzoeker samenhangt met het middel waar een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd. Verzoeker wijst erop dat hij gedwongen zal worden om het Belgisch grondgebied te verlaten en dus voor onbepaalde tijd zijn partner zal moeten verlaten.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat een schending van artikel 8 van het EVRM aan de oppervlakte werd gebracht.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 7 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES